

[Ministeren for offentlige arbejder.]

dige en udbetaling foretaget banevis, så snart beregningerne for den enkelte bane er færdige, og beløbene kvartalsvis refunderet banerne af den til rådighed stående bevilling. Jeg håber, jeg nu har fået spørgsmålet besvaret på en sådan måde, at man har fået klarhed over sagen.

Fibiger: Jeg takker den højtærede minister for svaret og også for, at ministeren var enig med mig i, at sagen var trukket længe ud, men at den nu gerne skulle fremskyndes mest muligt. Jeg håber, at dette, at sagen er rejst her i dag, vil føre til, at arbejdet fremskyndes, således at de gamle pensionister kan få deres penge. Men det forbauser mig, at det kan vare så længe at regne dette ud, for vi fik i sin tid en opgørelse over, hvad det ville koste, med lange udregninger, hvorefter den årlige udgift ville andrage $\frac{1}{2}$ mill. kr. og så en ekstra udgift på $1\frac{1}{2}$ mill. kr., når denne efterbetaling skulle have tilbagevirkende kraft fra 1946.

Det, jeg gerne vil spørge den højtærede minister om — for jeg tror, der er nogen divergens i opfattelsen —, er dette, om man ved udregningen har lagt til grund, at efterbetalingen beregnes som $\frac{2}{3}$ af det reguleringstillæg, disse pensionister ville have opnået på grundlag af deres sidste lønningsindtægt, eller det er de $\frac{3}{3}$. Jeg kan ikke klare dette spørgsmål. Jeg er blevet spurgt derom, men i en udtalelse fra ministeriet, som departementschefen har underskrevet, gør man udtrykkelig opmærksom på, at bevillingen alene angår en regulering af grundpensionerne med deraf følgende indvirkning på reguleringstillæggene, men derimod ikke bortfald af den nuværende regel for privatbanernes pensionister om, at deres reguleringstillæg beregnes som $\frac{2}{3}$ af det reguleringstillæg, de ville have opnået på grundlag af deres sidste lønningsindtægt.

Rent personlig vil jeg mene, at når man har regnet det ud på den måde, at det skulle koste $\frac{1}{2}$ mill. kr., så er det regnet ud på en måde, som der ikke nu kan rokkes ved, og det vil jeg gerne have den højtærede trafikministers bekræftelse af.

Formanden: Det er unægteligt et helt nyt spørgsmål, der her er stillet.

Ministeren for offentlige arbejder (Carl Petersen): Jeg vil gerne svare på det ærede medlems spørgsmål, at om man kunne få en hurtigere udregning, er jeg selvfølgelig ikke i stand til at sige, men jeg går ud fra, efter de oplysninger jeg har fra fællesrepræ-

sentationen for privatbanerne, at det må være rigtigt, når de siger, at de gør alt, hvad de kan, for at fremskynde disse udregninger.

Med hensyn til det andet spørgsmål, som forsåvidt er et helt nyt spørgsmål, må jeg sige, at for mig står det sådan, at der ikke vil kunne herske uklarhed om det, vi var enige om i udvalget, og at det, vi var enige om, selvfølgelig bliver praktiseret.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Bjørner* til justitsministeren.

Giver Højesterets frifindelsesdom fornylig i værnemagersagen mod entreprenørfirmaet Carlsen i Randers justitsministeren anledning til at tage tidligere afsagte værnemagerdomme op til fornyet overvejelse?

Bjørner: Den særlovgivning, der blev gennemført af rigsdagen efter befrielsen, tog sigte på at straffe alle dem, der under besættelsen havde gjort sig skyldig i forræderi, i umenneskelighed og terror overfor landsmænd og i landsskadelig virksomhed i det hele taget. Straffelovstillægget kom derved også til at omfatte de mennesker, hvis landsskadelige virksomhed væsentligst havde været af økonomisk art, nemlig dem, der ved utilbørligt initiativ havde søgt berigelse ved værnemagerarbejde. Andre, hvis initiativ ikke var direkte strafbart, nøjedes man med at straffe økonomisk gennem særlige love, der tvang dem til at tilbagebetale for store fortjenester på værnemagerarbejde eller fortjenesten på for store værnemagerarbejder, alt efter det skøn, der indeholdes i loven.

Domstolenes behandling af de virkelig kriminelle former for landsskadelige handlinger, forræderi og terror, har vel nok fra tid til anden givet anledning til kritik, i reglen over en for lempelig behandling af bagmændene, men stort set må man vist sige, at denne del af det nødvendige opgør har været i samklang med folkets retsbevidsthed. Anderledes ligger det, når vi kommer ind på det, man kunne kalde de kriminaliserede former for landsskadelige handlinger, bl. a. de handlinger af økonomisk karakter, der inddroges under særlovgivningen. Her mener jeg ikke, at disse love har vist sig at være i besiddelse af tilstrækkelig bærekraft overfor den sikre retsopfattelse i folket, som til syvende og sidst må danne grundlaget for en holdbar lovgivning. På dette område er det, at man i vide kredse af befolkningen har fået det indtryk, at